ମେସର୍ସ ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ବିନୋଦ କୁମାର ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ବନାମ

ଯଶ ପାଲ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ଅଗଷ୍ଟ 23,1996

[ଏମ୍.ଏମ୍. ପୁଞ୍ଛି ଏବଂ କେ.ଟି. ଥୋମାସ୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ହରିୟାଣା ସହରାଞ୍ଚଳ (ଭଡ଼ା ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ) ଅଧିନିୟମ, 1973:

ଧାରା 8 (1) — ଦ୍ୱିତୀୟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ — ଦ୍ୱିତୀୟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ — ଭଡ଼ାଟିଆ – ଟିକସ ସମେତ ଭଡ଼ାର ବକେୟା — ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବୈଧ ମୂଲ୍ୟପତ୍ର – ବର୍ଦ୍ଧିତ ହାରର ଗୃହ ଟିକସ ଦେଇ ନ ପାରିବାରୁ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବାକୁ ଘରମାଲିକ ଦାବି କରୁଛନ୍ତି — ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପଞ୍ଜୀକୃତ ଲିଖିତ ପତ୍ର ଅଧୀନରେ ଭଡାଟିଆଙ୍କୁ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇନାହିଁ—ଅପିଲୀୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଛେଦ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ — ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉଚ୍ଛେଦ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଦୃଢ଼ କରିଛନ୍ତି— ଅପିଲ—ବୈଧ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ଭଡ଼ାଟିଆମାନେ ଗୃହ ଟିକସ ସହିତ ବକେୟା ଭଡ଼ା ଦେବାକୁ କୌଣସି ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନଥିଲେ—ଅବାଧିତ ଭାବରେ ରଖାଯାଇଥିବା ଭଡାଟିଆଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ—ଉଚ୍ଛେଦର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇଥିଲା—ଟିକସ ବୃଦ୍ଧି ଯୋଗୁଁ ବର୍ଦ୍ଧିତ ଭଡ଼ା ଦେବା ପାଇଁ ସ୍ଥଗିତ ଦାୟିତ୍ୱ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଥିଲା ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲୀୟ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 11499/1996 ।

ସି.ଆର୍. ସଂଖ୍ୟା 4928/1994 ରେ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣାର 26.5.95 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଆର୍.କେ. ଜୈନ, ଏସ୍.ସି. ଜିନ୍ଦଲ ଏବଂ ଏନ୍.ଏ. ସିଦ୍ଦିକି ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଆର୍.ପି. ଭଟ୍ଟ, ସଞ୍ଜୟ ସରିନ ଏବଂ ସୁଶ୍ରୀ ରେଖା ପଲ୍ଲୀ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା :

ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ଦେୱାନୀ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ସଂଖ୍ୟା 4928/94 ରେ ପାରିତ ହୋଇଥିବା ଏହି ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନକୁ ଆରମ୍ଭରୁ ଖାରଜ କରି 26.5.1995 ତାରିଖରେ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଜଣେ ବିଜ୍ଞ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏହା ଏକ ଅପିଲ ଅଟେ ।

ଆମ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା:

ଏକ ଉଚ୍ଛେଦ ଆବେଦନରେ, ଅନେକ ଆଧାର ଦର୍ଶାଇ, ଏକମାତ୍ର ଅବଶିଷ୍ଟ ଥିବା ଆଧାର ହେଉଛି ଯେ, ଭଡାଟିଆମାନେ ଟିକସ ସମେତ ବକେୟା ଭଡ଼ାର ଏକ ବୈଧ ମୂଲ୍ୟପତ୍ର କରିଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ।

ଯେଉଁ ଅବଧି ପାଇଁ ବକେୟା ଭଡ଼ା ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା ତାହା 1.4.1984 ରୁ 30.9.1986 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଥିଲା । ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚୁକ୍ତିଭିତ୍ତିକ ଭଡ଼ା ପରିମାଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପ୍ରଶ୍ନ ରହିଛି, ତାହା ନିର୍ବିବାଦ ଭାବେ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ବିବାଦଟି ଗୃହ ଟିକସ ଦେୟ ନେଇ କେନ୍ଦ୍ରିତ ଥିଲା । ଏହା ନିର୍ବିବାଦିତ ଯେ, ଗୃହ-ଟିକସ 1.4.1985 ତାରିଖ ଠାରୁ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା । ଏହା ଯଥାର୍ଥ ଯେ, ଉଲ୍ଲେଖିତ ଗୃହ-ଟିକସ ଭଡ଼ାର ଅଂଶ ହୋଇପାରେ, ଏହା କେବେ ବି ବିବାଦୀୟ ନଥିଲା । ହରିୟାଣା ସହରାଞ୍ଚଳ (ଭଡ଼ା ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ) ଅଧିନିୟମ, 1973ର ଧାରା 8(1) ଏହି ସମ୍ଭାବନାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି, ଯାହା ଏହି ସମୟରେ ପ୍ରସ୍ତୁତିକରଣ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ, ଯେଉଁଥିରେ କୁହାଯାଇଛି :

> "8. ସ୍ଥାନୀୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦର ପୈଠ ଇତ୍ୟାଦି ଖାତାରେ ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ବୃଦ୍ଧି- (1) ଏହି ଅଧିନିୟମର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଯେକୌଣସି ବିଷୟ ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଯଦି ଭଡ଼ା ଆରମ୍ଭ ହେବା ପରେ, କୌଣସି ସ୍ଥାନୀୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୋଠା କିମ୍ବା ଭଡ଼ା ଜମି ସମ୍ପର୍କରେ ଏକ ନୂତନ ହାର, ସେସ୍ କିମ୍ବା ଟିକସ ଆଦାୟ କରାଯାଏ, କିମ୍ବା ଏହି ଅଧିନିୟମ ଆରମ୍ଭ ହେବା ସମୟରେ ଏପରି ହାର, ସେସ୍ କିମ୍ବା ଟିକସ ପରିମାଣରେ ବୃଦ୍ଧି ଘଟେ, ତେବେ ଜଣେ ଘରମାଲିକ ଏକ କୋଠା କିମ୍ବା ପ୍ରଜାସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ଜମିର ଭଡା ବୃଦ୍ଧି କରିବାକୁ ହକଦାର ହେବେ ।

ପରନ୍ତୁ ଭଡା ବୃଦ୍ଧି କୌଣସି ହାର, ସେସ୍ କିମ୍ବା ଟିକସ ପରିମାଣ କିମ୍ବା ସେହି ହାର, ସେସ୍ କିମ୍ବା ଟିକସ ବୃଦ୍ଧି ପରିମାଣଠାରୁ ଅଧିକ ହେବ ନାହିଁ, ଯାହା ପରିସ୍ଥିତି ଅନୁଯାୟୀ ହେବ :

ପରନ୍ତୁ ଆହୁରି ମଧ, ଭଡ଼ାରେ ଏପରି ବୃଦ୍ଧି ପଞ୍ଜୀକୃତ ଲିଖିତ ପତ୍ର ଅଧୀନରେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପଠାଯାଇଥିବା ଲିଖିତ ଦାବି ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପଠାଯିବା ତାରିଖ ଠାରୁ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ହେବ ।

(2) ବର୍ତ୍ତମାନ ବଳବତ୍ତର ଥିବା କୌଣସି ଆଇନ କିମ୍ବା କୌଣସି ଚୁକ୍ତିନାମାରେ ଯେକୌଣସି ବିଷୟ ସତ୍ତ୍ୱେ, କୌଣସି ଜମି ମାଲିକ ତାଙ୍କ ଭଡାଟିଆଙ୍କଠାରୁ ଉପ-ଧାରା (୧) ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ବ୍ୟତୀତ, ଏପରି ଭଡାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧିକୃତ କୌଣସି କୋଠା କିମ୍ବା ଭଡ଼ାଟିଆ ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ହାର, ସେସ୍ କିମ୍ବା ଟିକସ କିମ୍ବା ଏହାର କୌଣସି ଅଂଶର ପରିମାଣ ଦେୟ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଥା ଭଡ଼ା ରାଶିରେ କୌଣସି ବୃଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଆଦାୟ କରିବେ ନାହିଁ ।"

ଦ୍ୱିତୀୟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ପ୍ରତି ବିଶେଷ ଧ୍ୟାନ ଦିଆଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି, ଯାହା ଅନୁଯାୟୀ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେୟଯୁକ୍ତ ହାର, ସେସ୍ କିମ୍ବା ଟିକସରେ ବୃଦ୍ଧି କିମ୍ବା ଆଦାୟ ଯୋଗୁଁ ଭଡା ବୃଦ୍ଧି ସ୍ୱୟଂଚାଳିତ ଭାବରେ ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ, ବରଂ ଲିଖିତ ଦାବି ସୂଚନା ପଠାଇବା ତାରିଖରୁ ଅନୁମତିପ୍ରାପ୍ତ ହେବ । ତେଣୁ ହସ୍ତାନ୍ତରିତ ଦାୟିତ୍ୱ ସମ୍ଭାବ୍ୟ ଅଟେ । ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ହେବା ପାଇଁ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାରୁ ତିନୋଟି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପାଦାନ ଅଛି, ଯଥା (i) ଘଟଣା ଘଟିବା ସମୟରେ ଦାବିର ଏକ ଲିଖିତ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ପଠାଯିବ; (ii) ଏହା ଘର ମାଲିକଙ୍କଦ୍ୱାରା ପଞ୍ଜୀକୃତ

ଲିଖିତ ପତ୍ର ଅଧୀନରେ ପଠାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ; ଏବଂ (iii) ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିଖିତ ପତ୍ର ବର୍ଦ୍ଧିତ ଭଡ଼ା ଦାବି ପତ୍ର ପଠାଇବା ତାରିଖରୁ ଦେୟ ହେବ ବରଂ ପୂର୍ବ ତାରିଖ ଠାରୁ ନୁହେଁ । ତେଣୁ, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ, ଯଦିଓ ଧ୍ୱଂସପ୍ରାପ୍ତ କୋଠା କିମ୍ବା ଭଡ଼ା ଜମି ସମ୍ପର୍କରେ ଏକ ନୂତନ ହାର, ସେସ୍ କିମ୍ବା ଟିକସ ଆଦାୟ କରାଯାଇଥାନ୍ତା, ଯଦିଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଦାବି କରାଯାଇନଥାଏ, ତେବେ ଏହା ସ୍ୱୟଂ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ବର୍ଦ୍ଧିତ ଭଡ଼ା ଦେବାର ଦାୟିତ୍ୱକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିବ ନାହିଁ । ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ, ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାର ମୂଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ, ନୂତନ ହାର, ସେସ୍ କିମ୍ବା ଟିକସ କିମ୍ବା ଏହାର ବୃଦ୍ଧି ପ୍ରଦାନ କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ମୁଖ୍ୟତଃ ଘର ମାଲିକଙ୍କର ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଆଇନ ତାଙ୍କୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପଦ୍ଧତିରେ ଭଡାଟିଆଙ୍କ ଉପରେ ଭାର ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥାଏ ।

ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରୁ, ମୂଲ୍ୟପତ୍ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ବୈଧ ଭାବରେ କରାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ଗୃହ-ଟିକସ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା । ତେବେ ଅପିଲୀୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ମତ ରଖିଥିଲେ ଯେ, ଏହା ଏପରି କରାଯାଇ ନଥିଲା । ପୂର୍ବରୁ କୁହାଯାଇଥିବା ପରି, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆରମ୍ଭରୁ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନକୁ ଆରମ୍ଭରୁ ଖାରଜ କରି ଅପିଲୀୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ମତକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିଛନ୍ତି । ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ପଠାଯାଇଥିବା ଦ୍ୱିତୀୟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିବା କିମ୍ବା ମିଳିନଥିବାର ବର୍ତ୍ତମାନର ନଥିରେ ଆମେ କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ପାଇନାହୁଁ । ତଥାପି, ଏକ୍ସିବିଟ A-6, A-7 ଏବଂ A-8 ଭଳି ତିନୋଟି ଦସ୍ତାବିଜ ନଥିରେ ଥିଲା ଯାହାର ବିବାଦ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ଥିଲା । ଇଏକ୍ସ. A- 6, 23.1.1985 ତାରିଖର ଅଟେ ଏବଂ ଏହାକୁ ଘର ମାଲିକଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ତାଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ପଞ୍ଜିକୃତ ଚିଠି ମାଧମରେ ଭଡାଟିଆଙ୍କ ଓକିଲଙ୍କୁ ପଠାଯାଇଥିଲା । ଏହା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ଏକ ଦାବି ବିଜ୍ଞପ୍ତିନୁହେଁ ବରଂ ଏହା ଏହା କେବଳ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଦାୟୀ କରିଥାଏ ଯେ ସେମାନେ ଦେୟ ଭଡ଼ା ସହିତ ଦେୟ ଗୃହ-ଟିକସ ପଇଠ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି । ଇକ୍ସ. A-7 ଏବଂ A-8 ଉଭୟ 2.4.1985 ତାରିଖର ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି ଯାହା ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମାନ ଭାଷାରେ ଦୁଇ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଯାଇଥିଲା ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପୃକ୍ତ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ସୂଚନା ଦିଆଯାଇଥିଲା ଯେ, 1.4.1985 ତାରିଖ ଠାରୁ ବାର୍ଷିକ 262.50 ଟଙ୍କା ଗୃହ କର ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା । ଏହି ବିଜ୍ଞପ୍ତିଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରାପ୍ତି ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ତଥାପି, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ, ଏଗୁଡ଼ିକ ଧାରା 8 ର ଦ୍ୱିତୀୟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁସାରେ 'ପଞ୍ଜୀକୃତ ଲିଖିତ ପତ୍ର' ଅଧୀନରେ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ପଠାଯାଇ ନଥିଲା । ଇକ୍ସ. A-7 ଏବଂ A-8, ନିଃସନ୍ଦେହରେ, ଅନ୍ୟଥା ସମୟୋଚିତ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଥିଲା । ଯଦିଓ ଭଡାଟିଆମାନେ ଏଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଆବଦ୍ଧ ନୁହଁନ୍ତି, ତେବେ ଘରମାଲିକ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆବଦ୍ଧ ଅଟନ୍ତି । ଇକ୍ସ. A-6, 1.4.1985 (କର ବସାଣ ତାରିଖ) ପୂର୍ବରୁ ହୋଇଥିବାରୁ, ଦ୍ୱିତୀୟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁସାରେ ଏହାକୁ ଏକ ବିଜ୍ଞପ୍ତି କିମ୍ବା ପ୍ରେରଣ ଭାବରେ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆଇନର ଦୃଷ୍ଟିରେ କୌଣସି ସୂଚନା ନଥିଲା । A-7 ଏବଂ A-8 ମଧ୍ୟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀର କଠୋର ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ, ଦ୍ୱିତୀୟ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ବୈଧ ବିଜ୍ଞପ୍ତି/ପ୍ରେରଣର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ, ଏହା ନିଃସନ୍ଦେହ ଯେ, ଭଡ଼ାଟିଆମାନେ ବକେୟା ସହିତ ଗୃହ-ଟିକସ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବାଧ୍ୟ ନଥିଲେ । ତଥାପି, ସେମାନେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ଭାବରେ ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକ ନିକଟରେ ଗୃହ ଟିକସ 1.10.1984 ଠାରୁ 30.9.1986 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦାଖଲ କରିଥିବାର ଜଣାପଡ଼ିଛି । ତେଣୁ, ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରକଟିତ ଆଚରଣ ଦ୍ୱାରା, ସେମାନେ ଗୃହ ଟିକସ ପ୍ରଦାନ

କରିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ବିଷୟରେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଜ୍ଞାତ ହୋଇଥିଲେ । ତଥାପି ସେମାନେ 1.4.1985 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଗୃହ ଟିକସ ଦେବା ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବାଧ୍ୟ ନଥିଲେ । ଏହି କାରଣରୁ, ଭଡ଼ାଟିଆ-ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ମୂଲ୍ୟପତ୍ରରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ଦେଖିବାକୁ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ସେମାନଙ୍କର ଉଚ୍ଛେଦ ଅନାବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ଅପିଲୀୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଘର ଖାଲି କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବାରେ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ସହମତ ହୋଇଥିଲେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆମେ ଅପିଲୀୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ପ୍ରତ୍ୟାହାର କରିବୁ ଏବଂ ଭଡ଼ା ନଦେବା କାରଣରୁ ବାସସ୍ଥାନରୁ ବାହାର କରିବା ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରି ଭଡ଼ା ନିୟନ୍ତ୍ରକଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବୁ । ତେଣୁ, ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ।

ଟି.ଏନ୍.ଏ. ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଅନୁବାଦିକା :

ସଙ୍ଗୀତା ସେନାପତି, ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ।